

Έφυγε

Κεφάλαιο Ένα: Οκτώβριος

Στις γραμμές του φύλλου του ψευτοπλάτανου διάβασε τη φυγή της. Θα έπρεπε οι μεγάλες γραμμές που εξακτινώνονται στις μυτερές απολήξεις του φύλλου να είναι συνεχόμενες. Θα έπρεπε ασταμάτητα να διέρχονται από τον πυρήνα του φύλλου ως τις ακμές του. Μα αυτός, αρχές Οκτώβρη εκείνου του έτους, έπιασε ένα φύλλο με μία γραμμή διακεκομμένη. Φευ! Δε γίνεται αυτό. Κι όμως. Να που έγινε.

Τσαλάκωσε το φύλλο με ένα ρίγος φθινοπωρινό, το θρυμμάτισε στα χέρια του να διαλυθεί η διακεκομμένη του γραμμή και η κακή της πρόβλεψη. Κι έκανε άλλο ένα βήμα στο λιακωτό, και έπιασε το επόμενο κιτρινόχρυσο φύλλο από σφεντάμι. Έσκυψε με αδημονία να το διαβάσει. Είχε κι αυτό μία ημιτελή γραμμή, μια ατελέσφορη πορεία.

Ήξερε να διαβάζει τον σφένταμο από παιδί, και ήξερε τι σημαίνει να διακόπτεται η ίδια γραμμή δύο φορές σε δύο φύλλα. Πόσα φύλλα είχε τινάζει από πάνω του το δέντρο απ' το πρωί; Δεν τον γελούσαν τα μάτια του: όσα τα φύλλα στη γυμνή αυλή, τόσες και οι γραμμές που έλειπαν.

Κάποιος θα λείψει αυτόν τον μήνα. Το πρόσωπο θα είναι θηλυκό.

Αυτή.

Δύο πλατώνια μυρήκασαν τρέχοντας μπροστά του. Τα κέρατά τους μόλις είχαν βγει, κι έτσι θα τα περιέφεραν για μήνες έξι ακριβώς. Ο Μάης θα τους τα στερούσε. Το δέρμα τους μέρα τη μέρα θα γινόταν γκριζωπό, όσο, νύχτα τη νύχτα, θα ερχόταν ο χειμώνας. Ήταν η εποχή τους, γίνονταν λίγο απρόσεχτα, λίγο επιθετικά, μέχρι να βρουν το θηλυκό.

Τόσο απρόσεκτα που τρέχοντας κάτω από το λιακωτό παρέσυραν τον κρατήρα. Χύθηκε νερό που μούσκεψε τη γη κι απάνω της τα πεθαμένα φύλλα.

Σίγουρα κι από εκείνα θα έλειπαν γραμμές. Δεν είχε καμία όρεξη να τα δει.

Έστριψε την πλάτη του στον κόσμο να μπει μέσα στο δωμάτιο, να ανοίξει την κουρτίνα, να την κλείσει, να χαθεί το φως, να δει πως ο έρωτάς του ξαφνικά δεν ήταν εκεί.

Μαζί είχαν ξυπνήσει το πρωί. Και δεν την άκουσε να φεύγει.

“Μάτια μου; Φως μου;” μονολόγησε, κι έτσι αναπάντητος έμεινε στους μήνες που τον βρήκαν.

Κεφάλαιο Δύο: Νοέμβριος

Έχει νόημα να είναι έτσι ο τάφος – ένας διάδρομος που αναπτύσσεται σε θόλο, και καταλήγει σε ένα δωμάτιο κάτω από τη γη. Αφού ένα πέρασμα είναι η ζωή, κι έχει μετρημένα τα βήματα ως τον τάφο, πρέπει να υπάρχει διάδρομος. Στη Βούντενη, όλοι οι τάφοι χτίστηκαν έτσι. Τη λένε και Σκίοεσσα, αλλά κανείς δεν χρησιμοποιεί αυτή τη λέξη. Σιγά μην προτιμήσουν οι άνθρωποι οι μαθημένοι με το φως ένα όνομα που τους θυμίζει το σκοτάδι.

Στη χώρα αυτή οι άνθρωποι μεγαλώνουν και γηράσκουν και ψηλώνουν κάτω από τον ήλιο, σαν λαίμαργες λευκαγκαθιές, σαν πικροδάφνες. Κι αν φτιάχνουν και τους τάφους με διάδρομο ως το τέλος, είναι για να ρουφάει ο νεκρός μέχρι την ύστατη στιγμή μερίδιο από το φως που του αναλογεί.

Γι’ αυτό και δεν αγαπάνε τον Νοέμβριο.

Με τον κώθωνα στους ώμους βάδιζε ανάμεσα στις ελιές κι είχε σταθερή ταχύτητα. Πήγαινε ευθεία τον δρόμο μέχρι να βρει ανοιχτωσιά να αγναντέψει τη θάλασσα από τα ύψη. Σε λίγο ο ουρανός θα μαύριζε, θα μπλάβιζε και το νερό, κι ο αέρας θα έφερνε κι άλλη αφρικανική σκόνη στους νεκρούς του. Κόκκινη σκόνη, λασπερή, κολλώδης και αιώνια, θα κατακάθονταν αυτή στους διαδρόμους των θολωτών και θα απάλειφε, με τον καιρό, τα χνάρια των αγαπημένων του στο χώμα.

Διόλου δεν αγαπούσε τον Νοέμβρη.

Έπεσε μια σταγόνα από νερό στο πρόσωπό του, και ήξερε πως αυτή δεν ήταν ο ιδρώτας του. Πριν πιάσει ο κατακλυσμός, σύρθηκε μέχρι το ιερό, κι εκεί είδε τους δικούς του. Όλοι με μία σκέψη στο καστανό κεφάλι τους: αυτή έλειπε ήδη έναν μήνα – θα είχε πεθάνει.

Έφυγε με τα χελιδόνια τον προηγούμενο μήνα. Έφυγε όπως φεύγουν οι κορμοράνοι και οι καστανόπαπιες από τον τόπο τους, τελείως αθόρυβα, θαρρείς αυτονόητα, σαν να έπρεπε να φύγει. Σαν να άνοιξε η γη και να την κατάπιε, έτσι έφυγε η αδερφή του. Το κορίτσι με τα καστανά μάτια, τα καστανά μαλλιά και το σπαρμένο σαν χωράφι με κριθάρι δέρμα. Κι όλοι, κι αυτός μαζί, την είχαν πια για νεκρή.

Κι αυτός την έψαχνε στους διαδρόμους των αληθινά νεκρών. Μήπως λάθεψε η αδερφή του και κίνησε για τον κάτω κόσμο χωρίς να είναι η ώρα της; Ήλιζε να την έβρισκε σε κάποιον διάδρομο να περπατά, ήλιζε να έβρισκε ίχνη της στο χώμα.

Και τότε έπιασε η καταιγίδα. Μπουμπούνισε το στερέωμα κι άνοιξαν οι ουρανοί να γίνει λήθη κάθε ανθρώπου ίχνος.

Κεφάλαιο Τρία: Δεκέμβριος

Τούτη η θάλασσα δε δένεται με σκοινιά, κι ας μοιάζει περιορισμένη. Παλιά, οι πρόγονοί του έλεγαν πως αν δέσεις κάβο από το Γιβραλτάρ μέχρι τη Συρία, η θάλασσα θα γίνει λίμνη, θα πάψει να χύνεται αχόρταγα στον ωκεανό, κι αυτοί, οι άνθρωποι, θα βρίσκουν ό,τι μέσα της έχει ξεψυχήσει. Γιατί η θάλασσα ρούφηξε και ρουφάει κάθε χρόνο ζωντανούς, κι ας μην το θέλει ούτε αυτή ούτε οι θεοί της. Θάλασσα είναι και ως τέτοια φέρεται. Άνθρωποι χάνονται σ' αυτήν και άνθρωποι ταξιδεύουν.

Όμως αυτός θα πήγαινε να δέσει τη Μεσόγειο με σκοινιά. Να σφίξει με μια γερή θηλιά Δύση και Ανατολή, ούτε σταγόνα να μην ξεφύγει στον Ατλαντικό, να κάνουν πως φουσκώνουν τα νερά, να βγουν στην επιφάνεια τα χαμένα.

Το παιδί του. Η κόρη του. Εφτά χρονών. Εφτά καλοκαιριών ψυχή, άφαντη τώρα στη στεριά, εδώ και δύο μήνες.

Πάνω σε μια φελούκα στην Αστροπαλιά χαιρέτησε γυναίκα και γονείς και έφυγε, όπως είπε, για ταξίδι ειρηνικό. Δε θα τα έβαζε με τη θάλασσα, δε θα της αντιμιλούσε, τα αγαπούσε τα νερά, χάρη σε αυτά έβρισκε τροφή και νέους φίλους, μα δε μπορούσε να μην τα ψάξει, μήπως και βρει αυτήν. Αυτήν που έφυγε αθόρυβα, όπως έπαιζε, κι άφησε πάνω στην άμμο μια κορδέλα. Πού πήγε, ένας Ποσειδώνας το ήξερε μόνο.

Χελιδονία Άκρα, Ουγκαρίτ, Άβαρις, Λούνα και Αντίγορι. Πέντε λιμάνια που αγοράζουν πυξίδες, ύδρες, ρητίνη, δέρματα και υφάσματα. Έμποροι σαν αυτόν που πλέουν απ' το πέλαγος του Αιγέα να δουν τον έξω κόσμο. Αιγέας – άλλος ένας πατέρας που καρτερούσε το παιδί του.

Όχι, αυτός δε θα περίμενε. Θα έβγαινε στον πηγαιμό για να τη βρει. Είχε ένα σημάδι σαν άστρο κάτω από το δεξί μάτι το παιδί. Κανένα ζώο του νερού δε θα την πείραζε, ήταν ευλογημένη η μικρή. Φώκιες, δελφίνια και θαλάσσιες χελώνες θα την έπαιρναν αγκαλιά, και θα χαμογελούσε όταν τα μάτια της αντίκριζαν σφουγγάρια και κόκκινα κοράλλια στα βαθιά. Θα άντεχε και στα βαθιά, δε θα έχανε την ανάσα της, θα άντεχε και μήνες δυο, θα ήξερε πως ο πατέρας της κίνησε να τη βρει.

Έτσι σκεφτόταν ο Αιγέας της Αστροπαλιάς κι όπου κι αν έπλεε για μέρες 180 τα μάτια του παιδιού του έβλεπε. Μην ήταν αυτή κρυμμένη μέσα στη σπηλιά; Κάποιος του φώναζε απ' το λιμάνι της Βιβάρας. Σαν κάτι να είδε να σαλεύει κάτω από των κυμάτων τον αφρό. “Θα την εβρώ” έλεγε και ξαναέλεγε ο άτεκνος πια πατέρας.

Κεφάλαιο Τέσσερα: Ιανουάριος

Πρωτοχρονιά.

“Χρόνια Πολλά”.

“Καλή Χρονιά”.

“Με το καλό, παιδί μου, να τη βρείτε”.

Στρωμένο το τραπέζι από τον πατέρα του κι αυτόν. Δεν ήταν ίδιο. Πόσο βαριά η απουσία στην καρέκλα την αδειανή – θα σπάσει, θαρρείς, από το βάρος.

Άλλοτε, άλλες πρωτοχρονιές, έβραζε η μάνα το λαθούρι να το χυλώσει να το φάνε με ελαιόλαδο. Δίπλα, μέσα στη γάστρα, είχε ψηθεί το αρνάκι με τα χόρτα και μέσα στη στάκα μαλάκωνε το πιλάφι. Έρεε κόκκινο το κρασί, κι όταν αυτό τελείωνε, ένα φλυτζάνι μαντζουράνα να φύγει η παραζάλη του. Παξιμάδια σκέτα, ξερά, για όσους αντέχουν, και μια κουταλιά μέλι να “κολλήσει” πάνω στην καινούρια τη χρονιά η γλύκα κι η χαρά.

Μαμά.

Μια λέξη που πεινάει από μόνη της, που δε χορταίνει, λες, ποτέ. Πώς να χορτάσεις από μαμά, που όταν είναι εκεί, είναι συνέχεια με δουλειές, κι όταν δεν είναι, αδειάζει όλος ο κόσμος;

Η μαμά έφυγε από το σπίτι πριν τρεις μήνες. Κανείς δεν την είδε, κανείς δεν ξέρει πού πήγε, κανείς δεν άκουσε τίποτα γι’ αυτήν.

Την απήγαγαν, είπαν όλοι στο χωριό. Νέα γυναίκα, όμορφη, άξια και δυνατή. Κάποιος την έκλεψε.

Η μαμά έφυγε αφήνοντας στο μάτι της κουζίνας να σιγομαγειρεύεται το κατσίκι το τσιγαριαστό.

Δεν θα τον άφηνε νηστικό η μαμά. Αλλά έφυγε.

Δεν πήρε τίποτα μαζί της, ούτε μία ζακέτα, και στα βουνά του Ψηλορείτη έριξε πολύ χιόνι, δεν το είδε αυτό η μαμά;

Με τόσο κρύο, έφυγε όπως ήταν, με δυο τσιμπίδια στα μαλλιά, μία γαλάζια μπλούζα και ένα παντελόνι.

“Μην πίνεις κρασί, είσαι παιδί. Μην πίνεις εσύ”.

Να τον παρατήσουν ήσυχο όλοι. Τρεις μήνες χωρίς τη μάνα του, έτσι, χωρίς λόγο. Τράβηξε το τραπεζομάντηλο να χυθούν κάτω όλα τα φαγιά και τα ποτά. Δώδεκα χρονών παιδί, κατέβασε μονοκοπανιά δύο ποτήρια κρασί. Οι Κουρήτες τού πήραν τα αυτιά. Έπεσε σε λήθαργο, κοιμήθηκε,

κι όταν ξύπνησε έκανε εμετό. Είχε πονοκέφαλο όλη μέρα και παραμιλούσε στον πατέρα του για τον μαύρο αλογατάρη που την πήρε. Φώναζαν γιατρό και αναστέναζαν βαριά δύο φορές – μία για το παιδί, μία γι' αυτήν.

Πού να ήταν;

Κεφάλαιο Πέντε: Φεβρουάριος

Το είχαν συνηθίσει πια.

Πέντε εβδομάδες χιόνι, που στα σημεία είχε γίνει πάγος, και κανείς δεν πήγαινε πουθενά. Το Βέρμιο ήταν μια άσπρη ασάλευτη αρκούδα και πάνω του, τα χωριά, ήταν τα νυσταλέα μάτια της. Είχαν παγώσει κι οι δουλειές, και όλοι τρέφονταν με τα είδη που είχαν συντηρήσει από το φθινόπωρο. Η βαρυχειμωνιά δεν τους βρήκε απροετοίμαστους, αν και ήρθε αιφνίδια, όπως η πέτρα της σφεντόνας στον τσικνιά. Αν ζεις στο βουνό, ξέρεις πως κάθε φθινόπωρο πρέπει να προνοείς για τα χειρότερα – για το ένα μέτρο χιόνι, τις σπασμένες βρύσες από την παγωνιά, τα ξύλα για το τζάκι, το λάχανο τουρσί μέσα στην άλμη του που θα το γεμίσεις λογιών λογιών παστά κρέατα και τυριά να βγάλεις τον Φλεβάρη.

Το είχαν συνηθίσει πια.

Έσερναν τις γαλότσες τους μπροστά από τα σπίτια, ίσα για να καθαρίζουν την είσοδο και έξοδο σε αυτά, μη τύχει κάτι. Τι άλλο να τύχαινε, δηλαδή, από τον αποκλεισμό στα 750μ – α, και την εξαφάνιση αυτής.

Τέσσερις μήνες άφαντη, τώρα θα την είχαν κατασπαράξει τα ζωντανά, οι άνθρωποι ή οι λύκοι. Η αστυνομία έλεγε πως είναι απίθανο να βρεθεί ζωντανή.

Η αστυνομία έλεγε επίσης να μη μετακινείται κανείς άσκοπα μες στον χιονιά. Ήταν άσκοπη η δική του μετακίνηση για να την αναζητήσει, άραγε; Ναι, του είπαν. Να τους εμπιστεύεται, είχαν κινητοποιηθεί στην αστυνομία, αυτός δε χρειαζόταν να κάνει κάτι άλλο.

Κι έτσι αυτός ξυπνούσε κάθε πρωί, καθόταν στο τραπέζι του πρωινού, μόνος σαν κουκουβάγια του χιονιού, και έπλεκε ιστορίες. Κυριολεκτικά τις έπλεκε. Έπαιρνε χάντρες μικρές από τα ρούχα και κοσμήματα της αγάπης του και χάραζε πάνω τους λέξεις. Μετά ένωνε τις χάντρες σε μία αλυσίδα και έφτιαχνε προτάσεις.

Είχε ρημάξει τα πράγματά της, μα τα είχε μεταπλάσει σε κάτι άλλο.

Αν αυτή γυρνούσε μια μέρα, θα της τις χάριζε όλες τις αλυσίδες, δικές της ήταν άλλωστε.

Αν αυτή δε γύριζε, μόλις έλιωναν τα χιόνια, θα κατέβαινε στην πεδιάδα της Βεργίνας κι εκεί, μισοζωντανός μισοπεθαμένος Μακεδόνας πολεμιστής, θα πουλούσε τις αλυσίδες στο πανηγύρι του δεκαπενταύγουστου με πένθιμες ιαχές: “για περάστε κόσμε, για περάστε!”

Οι αλυσίδες της αγαπημένης του θα έβγαιναν στο σφυρί. Όλα τα όμορφα στολίδια της σαν σάρισα του τρυπούσαν την καρδιά. Θα τα πουλούσε.

Και βέβαια δε θα τις κοστολογούσε ακριβά, τις λύπες του. Ειδάλλως δε θα τις αγόραζε κανείς.

Όλες οι αλυσίδες μιλούσαν για τον αποχωρισμό. Ήταν, οι αλυσίδες, η ελευθερία του και το βάσανό του.

Κι όλες τον ίδιο τίτλο: έφυγε.

Μα τώρα χιόνι, χιόνι παντού, μια φάλαγγα παγωμένου νερού γύρω του που μούδιαζε αισθήματα και ζήση.

Κεφάλαιο Έξι: Μάρτιος

Πρώτος λαλεί ο κούκος. Προτάσσει το στήθος του στο κλαδί και ο τράχηλός του συσπάται από το τραγούδι.

Μετά ζεσταίνουν τα νερά στη Μάλαγα, ημερεύει η θάλασσα του Αλμποράν και δε φοβάσαι να διαβείς τις Ηράκλειες Στήλες.

Λίγες μέρες, ή ώρες, αργότερα, βλέπεις τον ήλιο να χαράζει πιο νωρίς. Χαράζει μαζί με τις Ωκεανίδες πάνω από τον μαύρο Νείλο – μαύρο στα ύστερα του χειμώνα, από τις τελευταίες πλημμύρες και βροχές. Βγαίνει ο ήλιος μία ώρα νωρίτερα κάθε πρωί, και μία ώρα νωρίτερα φθάνει στην άλλη άκρη του, στη δύση.

Σύντομα έχουν φουσκώσει και τα μάτια της αμυγδαλιάς που στέκονται και θωρούν τον κόσμο να καλοκαιριάσει.

Έτσι γίνεται όταν περνάει και φεύγει ο χειμώνας. Κι είναι ο Μάρτης ο τελευταίος μήνας του. Αγριοφράουλες πετιούνται στη μακία κι οι σκαραβαίοι πυρακτώνονται στον ήλιο. Στη Βεγγάζη γεννοβολούν στρουθοκάμηλοι και στο Παλέρμο συνωστίζονται οι υπαίθριες αγορές.

Κι εσύ κάθεσαι σε μιαν άκρη και παρατηρείς με θλίψη τη χαρά των άλλων. Και νιώθεις δυο φορές θλιμμένος τέτοια εποχή, γιατί η μέρα που μεγαλώνει σημαίνει πως θα έχεις περισσότερες ώρες να σκέφτεσαι αυτή που σου λείπει.

Τον χειμώνα ήταν όλοι δύσθυμοι, δεν ξεχώριζες από το πλήθος. Τώρα;

Στα τσακίδια ο ήλιος ο εαρινός. Του είναι μόνο χρήσιμος για να στεγνώνει τα φύλλα του παπύρου στην άμμο, λεπτά, σαν αμμοθίνες και αυτά, να βουρλίζουν δίπλα του τα βράδια που φυσάει, να του σφυρίζουν λέξεις μελανόχρωμες στα αυτιά: αντ νασματι σαλβαχί ατα νασματα ιλμασα ιλ καλκαμπί...

Λείπει μέρες εκατόν πενήντα ακριβώς.

Ο Ρα, ανηλεής, ανατέλλει αλύπητα την άνοιξη.

Κεφάλαιο Επτά: Απρίλιος

Μια μέρα θα γυρίσουν όλες οι χαμένες αγάπες στο σπίτι. Θα είναι Απρίλιος, κι έξω θα αναγαλλιάζουν στον ήλιο οι καρποί. Το φως θα χύνεται εύφορο από έναν ανέφελο ουρανό και οι χυμοί της γης θα πάλλονται στα χορτάρια. Και όλες όσες τις πενήσαμε θα γυρίσουν. Δεν θα

ξέρουν ούτε κι αυτές καλά καλά τι συνέβη, ούτε θα μπορούν να σου υποσχεθούν πως δε θα τις νοσταλγήσεις ξανά. Μα θα γυρίσουν με τις πρώτες ζέστες, θα το δεις. Θα ακούσεις βήματα στο λιακωτό, ή έξω από τον Θησαυρό του Ακταίου, θα τη δεις να στερεώνει την κορδέλα της στο μικρό της κεφαλάκι ή να σε ταΐζει το έτοιμο για σένα φαγητό στο στόμα, θα έρθει να σου κάνει πλάκα και να αγοράσει μία από τις αλυσίδες που πουλάς ή να σου απαντήσει “γιαχαμπίμπι”. Θα έρθει. Κι εσύ, που για χαμένη την είχες πια, δε θα έχεις με ποιόν να κοινωνήσεις τη χαρά σου. Τα τζιτζίκια θα στήσουν μια συναυλία πάνω από τα κεφάλια σας και τα χωράφια χρυσά θα γίνουν στο πέρασμά σας. Γιατί αυτή είναι εδώ. Θα το πιστέψεις με τον καιρό πως είναι αληθινή, ψέματα δε σου λείει, μα έπρεπε να φύγει όταν έφυγε. Και ξέρεις κάτι; Μάλλον θα ξαναφύγει. Κι εσύ θα μάθεις πως έτσι είναι η ζωή. Θα τη γυρεύεις όταν φεύγει, θα λησμονείς τον πόνο όταν είστε μαζί.

Ο σφένταμος θα βγάλει άλλα φύλλα και θα τα χάσει και αυτά. Ουδέν σταθερότερο σε αυτόν τον κόσμο από την αλλαγή.

Επειδή ο κόσμος που σου έτυχε είναι φυλλοβόλος, δε σημαίνει πως εκείνο το πρωί του Απρίλη που αυτή γυρίσει δεν πρέπει εσύ να ευτυχήσεις. Και θα ευτυχήσεις, προσωρινά ξεχνώντας κάθε επόμενη φυγή. Άνθρωπος είσαι και θα ευτυχήσεις. Σε αυτή τη μέση θάλασσα, σε αυτή τη μέση γη, οι άνθρωποι αισιοδοξούν και ελπίζουν, καμωμένοι καθώς είναι από φως και ζεστό νερό. Κι έτσι, για μια στιγμή, ανθρώπινα τελείως, θα πιστέψεις στο “για πάντα”. Θα την κοιτάξεις στα μάτια κι έξω θα αλλάζει η εποχή. Θα σπαρταρούν μουρούνες και γωβιοί στα ρηγά και τα κοχύλια θα αντηχούν το όνομά της. Τα μάρμαρα θα αστράφτουν την ιστορία σας και οι νταϊρέδες θα βροντούν στο πλησίασμά σας.

Μια κόρη θα γυρίσει μια μέρα στον άντρα της, στον αδερφό της, στον πατέρα της και στο παιδί της, και θα είναι όμοια με όλες τις κόρες που γυρίζουν, σπρωγμένες από την αναγκαιότητα της Τύχης έναν σκοπό να εξυπηρετούν. Μια κόρη που δεν τη χωρά ο τόπος θα έρθει να σου πει την ιστορία της και να σου εξηγήσει τον κόσμο και όλα αυτά που είδε. Κι όλα θα βγάλουν νόημα μεμιάς, το σύρε κι έλα των ανθών στην αγριομηλιά, το τίναγμα του ρυακιού μες στο φαράγγι. Το θέλει ο

καιρός τις συμφορές σου να ξεχάσεις και πάνω της να πέσεις ολόκληρος, που μόνο εσύ θα ξέρεις πόσο θα το εννοείς αυτό το “Καλώς γύρισες, Περσεφόνη”.